

Thorova výprava za dobrodružstvím

(Tak jak ji popravdě a bez příkras, na Thorovo přání, zaznamenal skald zvaný Skalda)

S požehnáním velkého Bragiho, boha všech básníků a vypravěčů, a též mocného Thora, jehož slova zněla: „Hej poeto, já písmenkům a slovům vůbec nehodujuj. Vlní se to jako Lokiho hadi a věřit se tomu nedá. Ale tobě to funguje a byl jsi s námi celé dobrodružství, tak se předved', sepiš to a já si to pak vyslechnu! Ale to ti povídám, ať je to po pravdě a žádné hrátky se slovíčky! To dělá Loki a já se z toho můžu zbláznit! Jasně?!“. No a zklamat Hromovládce by nebyl dobrý nápad... Tak tedy:

Vyslechněte si příběh o prazvláštních a téměř neuvěřitelných dobrodružstvích, kterých jsem byl svědkem na bájném severu. Na místě, kde za temných večerů můžete slyšet vytí strašlivého vlka Fenrira. Kde vládnou mocní bohové, věčně mladí, díky jablkům krásné Idunn. Kde neplatí, že za vším hleděj ženu, ale mazaného Lokiho... Kde při každé bouři můžete slyšet hromobití samotného Thora... Poslyšte příběh plný Ledových obrů, Istí, ale také hrdinství a bratrství... Budu vám též vyprávět o Ragnaroku, dni, kdy měl skončit svět...

Den nultý a prvý: Počátek – Boj, erby a bohové:

Na počátku naší výpravy byla dlouhá cesta. Cesta na daleký sever, do země bohů, do Asgardu. Nikomu nebylo dopřáno žádného většího odpočinku, neboť neprodleně po příjezdu bylo nutné zjistit, do které z hrdinských družin ten, onen či ona patří. Každá družina byla vedena dvojicí mocných bohů a naši hrdinové prvně museli zjistit, kdo jsou jejich božskými patrony. Tak

učinili díky nápovědě ve formě atributů svých božských vůdců, které každý bůh nosil u sebe. Sif například roh, Thor kladivo, Jord korunu z listí, Idunn košík jablek a tak dále. Vzhledem k tomu, jak dlouhá a namáhavá byla cesta sem, na daleký sever, padla většina z nás únavou hned poté, co nalezla svého patrona. Když jsme se dalšího rána setkali v rámci jednotlivých družin, nevěřičně jsme koukali, s kým že se to vlastně máme po dobu našeho dobrodružství paktovat. Někteří se již znali, někteří ale ne, a tak bylo potřeba se prvně řádně seznámit. Neprodleně potom, co jsme se naučili jména svých spolubojovníků, jsme byli svědky strašlivého boje mezi dvěma velkými válečníky. Boje, na který shlíželi bohové z nebeské síně ve Valhale. Tomuto souboji přihlížela čtveřice bohů, věčně mladá Idunn, překrásná Freya, listivý Loki a bouřlivý Thor. Mezi bohy zuřila velká debata, nemohli se dohodnout, který z bojovníků bude vítězem. Každý posuzoval něco jiného. Zatímco Thor obdivoval jejich bojové nasazení, Idunn hodnotila ladnost jejich pohybů, Loki se usmíval nad každou lstí a úskokem a Freya se rozplývala nad tím, jak bojovníkům hrály svaly. Vítěz však mohl být jen jeden, a tak to také dopadlo. Bojovník ozbrojený mečem padl, ale ani to nebyl jeho konec. Jeho nesmrtelná duše byla jednou z Valkýr odvedena do Valhaly, kde na něj již netrpělivě čekal Thor s korbelem, aby ho řádně přivítal. Brzy však nastal první problém, nebylo možné určit, do družiny kterého boha bojovník patřil. Neměl totiž žádné insignie ani nic podobného. Po krátké roztržce se bohové dohodli a přijali jej jako následovníka Odina, ten jediný totiž nebyl přítomen, a tak byl vybrán jako patron těch, co nepatřili do žádné jiné družiny. Problém s rozlišením bylo ale třeba co nejdříve vyřešit, pro dobro všech budoucích šarvátek a tak. Jako nejlepší možnost se ukázalo využít štítů se symboly bohů jednotlivých družin. Tento nápad se zdál všem bohům jako dobrý, a Loki si dokonce vzpomenu, že toto označení již kdysi praktikovali a že se v Asgardu určitě najdou erby se znaky ještě z oné požehnané doby. Družiny tedy byly vyslány, aby našly ony božské relikvie, což se jim také brzy podařilo. Prastaré erby však bylo nutné ještě trochu opravit a doplnit tak, aby lépe odpovídaly současným družinám, například doplnit o jména jednotlivých členů, případně i jménem dané družiny. Když uplynula ona tvořivá chvíle, nastal čas

seznámit se i s ostatními bohy, kterých byla v Asgardu spousta, a nebylo zrovna jednoduché si je zapamatovat. I to se nakonec ale podařilo a po počátečním rozčarování, kdy Thor hřímal něco ve smyslu „Já nejsem žádný zatracený bůh rybářů ani

ničeho podobného!“, se nakonec přece jen podařilo seznámit se i s bohy, kteří patronovali jiným družinám. A tak skončila první část našeho dobrodružství.

P.S.: Poněkud znepokojující zprávou bylo to, že byl v blízkosti Asgardu vztyčen stan patřící králi Ledových obrů. Už od počátku se to žádnému z bohů nijak zvlášť nelíbilo, nejvíce samozřejmě Thorovi, který už už sahal po kladivu a chystal se s Obry zatočit jednou provždy. Ostatní bohové se však rozhodli být po tentokrát milosrdní a Thora pro tentokrát zastavili.

Den druhý: Země Obrů

Následujícího dne jsme byli svědky něčeho strašlivého, láme mi srdce, že musím hned tak z kraje našeho dobrodružství sdělovat něco tak potupného, ale Thor si nakonec přál, aby vše bylo sepsáno tak, jak se to popravdě přihodilo. Tohoto dne jsme se s Thorem a Lokim vypravili do Země Obrů a jen co jsme prošli prvním lesem, kde, ač tomu nebudete chtít věřit, jsme našli šišky velikosti lidské hlavy, jsme narazili na první obra! Ano, dobře vím, že vzhledem k tomu, jak jsem sám malý, mi jako obr může připadat i velmi vysoký člověk nebo bůh, ale tohle byl opravdický obr. Měl na sobě obrovské kožešiny a u sebe veliký louskáček na ořechy a na stole litrové krajáče, do kterých si prý připravoval nápoje tak na jedno srknutí! No a taky měl rohatou helmu... A kdo jin než obr by si vzal takový patvar? Někteří lidé tvrdí, že je prý nosí Vikingové! Och, jaká to ovšem neznalost a pomýlenost... Takovou nechutnost by si na hlavu narazil leda obr! No, ale zpátky k našemu příběhu. Vzhledem k tomu, že to nebyl obr ledový, ale zcela

normální, běžný a veskrze obyčejný, tak se Thor rozhodl, že ho nevezme kladivem po hlavě, ale že s ním změní své síly jinak. Zvolil si duel v páce. Thor, který velmi věřil své vlastní síle, si pomalu sundal své legendární rukavice síly a pak již se do sebe oba sokové zaklesli a započal lítý boj. Lítý, ale krátký. Trvalo to sotva pár vteřin a vítěz byl jasný. Nemusím vám snad ani líčit, jaké bylo naše zděšení, když jsme spolu s Lokim viděli, že ruka, přiražená ke stolu, není ta obrova. Tentokrát to byl Thor, kdo prohrál. Nikdo z nás nenacházel slov a nastalé ticho bylo až strašlivé. Prolomil ho až Hromovládcé, když prohlásil: „To byla jen náhoda! Příště tě porazím! Pojďme změřit síly v něčem jiném!“. „Dobrá, pojďme!“ zaduněl obr v odpověď. A tak jsme všichni vyrazili. Své síly jsme zkoušeli poměřit třeba v tom, kdo udrží nejdéle obří ocelové párátko, kdo zvládne nejdéle vydržet v takzvané planku, kdo udělá nejvíce kliků a nejvíce skoků a tak dále. Veškeré tyto

zkoušky jsme s vypětím sil nějak prošli, leč ne právě úspěšně, a navíc na jejich konci byl Thor tak vyčerpán, že se nebyl sto ani pohnout. A to stále nebyl konec našich strastí. Obr se nám vysmíval, jak jsme slabí a jak nemáme šanci nad ním vyhrát. Tohle prohlášení se ovšem nelíbilo Lokimu, neb síla těla není jedinou silou, kterou může člověk či bůh vládnout. Je zde i síla myslí a ducha a obojího měl Loki více než dost, a tak začal souboj vůle, mazanosti a chytrosti. Stalo se však to, co nikdo z nás nečekal. Loki pohořel podobně jako Thor... I on Obrům podlehl a skóre tedy bylo 2:0 pro Obry. Po těchto zdrcujících prohrách nás napadla myšlenka, jestli náhodou Obří nepodvádějí! Nebyla na nich vidět ani stopa únavy a ani kapička potu. Napadlo nás, že možná bylo stejných Obrů víc a v nestřežených momentech se vždy ten, co už by mohl být unavený, prohodí za nějakého odpocátého. Proto jsme se rozdělili a každý z nás se věnoval jenom jednomu z Obrů. Tohoto plánu jsme se drželi po docela dlouhou dobu, ale ve finále to k ničemu nebylo. Nepodařilo se nám odhalit žádný podvod, žádný klam. Obří s námi zřejmě bojovali čestně a férově. Nám se na tom všem ale stále něco nezdálo

a na Bragiho radu jsme se obrátili s prosbou o radu na skaldy, kteří zde v okolí působí. Pro ty z vás, kdo by náhodou nevěděli, kdo že to skaldové jsou, tak se jedná o nás severské bardy, básníky a vypravěče. No a jak Bragi pravil, tak jsme také udělali. Zbytek času

v této zvláštní zemi jsme cestovali a postupně našli sedm různých bardů, kteří nás svými radami dovedli ke slovu „příroda“. Vůbec jsme netušili, co tím chtěli básníci říct, a když už je Thor s Lokim chtěli začít proklínat pomalu až do pátého kolene, vše nám objasnila Vör, bohyně moudrosti. Přišla s myšlenkou, která všechno objasnila. Vysvětlení bylo prosté, celou dobu jsme soutěžili s přírodou. Thor se vůbec neutkal s žádným Obrem, ale se samotným Časem a proti tomu nemohl vyhrát žádnou silou, byť by se snažil sebevíc. Loki pak zkřížil síly s Osudem, který nedokáže přechytračit ani on, a proto musel zákonitě prohrát. A když jsme se snažili hlídat všechny Obry, tak jsme vlastně všichni hlídali jen jednoho, soupeřili jsme totiž se Světlem, které je všude a zároveň nikde a které nedokáže nikdo předběhnout. Celou tu dobu jsme bojovali se silami samotné přírody a proti té se prostě vyhrát nedá. Toto zjištění nám alespoň trochu

zlepšilo náladu a my se pak mohli odebrat na lože, kde jsme si mohli odpočinout a připravit se na to, co nám měl přinést další den.

Den třetí: Loki? Loki!

Abychom si napravili náladu po včerejší porážce, vyrazili jsme hned zrána spolu se Skadi, bohyní lyží a lovu, Lokim a Týrem, bohem války, na lov. Během pronásledování zvěře jsme se nedopatřením dostali do loveckého území Obrů. Poznali jsme to ve chvíli, kdy se z blízkého lesa vynořil jeden z nich, víte co, opět kožešiny a rohatá helma, a vlekl s sebou obrovskou palici. Thor se

už už napřahoval, když se z lesa vynořil druhý Obr, mnohem větší než ten první. Druhý Obr, kromě toho, že byl mnohem větší než jeho kolega, byl také mnohem hlasitější, a tak nám vyplašil zvěř, kterou jsme tak pracně stopovali. Nebyť Skadi, tak by se rozzuřený Thor na Obry hned vrhnul, ta ho ale zastavila s tím, ať se na ně vykašle, že kořist není daleko a je ještě šance ji dohnat. Pokud by ale nastala šarvátko, tak by hluk, který ji obvykle provází, mohl zvířata vyplašit a už ten den nebyla žádná šance něco ulovit. Pod tíhou těchto argumentů se Thor podvolil, nechal Obry obty a vyrazil za Skadi po stopách uprchnuvší kořisti. Pod vousy si však samozřejmě mumlal něco o tom, jak ty Obry strašně nemá rád a jak není správně nechat je jen tak být. Lov to byl každopádně skvělý, na jeho konci měla každá družina velké množství jelenů, vlků či medvědů a taky nějaké hady. Jaký však nastal poprask, když si Thor spolu s Týrem, uvědomili, že zmizel Loki. Jediné, co po něm našli, byla hromádka oblečení, jeho hadí medailon a jeho dubová hůl. Thor chvíli přemýšlel, co teď dělat, a pak prohlásil: „Už to mám, zeptáme se Lokiho!“. Jaký kardinální nesmysl to v danou chvíli přinesl, mu záhy došlo. Abych vám to osvětlil, Thor se už léta držel osvědčeného krizového postupu: Pokud se něco stalo, zamysli se, jestli za to nemůže Loki. Pokud ne, jdi se zeptat Lokiho, co budeme dělat. „Aha... To asi tentokrát nebude fungovat, což? Hmmm, tak co teď?“ prohodil ještě směrem k Týrovi. „No nic, podívej se, kolik

tu toho po něm zůstalo. No a dříve, tvoří to jakoby jakousi cestu. Trochu mi to připomíná jednu starou pohádku, kde dvě malé děti za sebe odlamovaly kousky chleba, aby věděly, kudy to vlastně šly, až se budou vracet. Třeba Loki udělal něco podobného a nám tak bude stačit sledovat tuto stopu z těch jeho krámů. Víš, jak to myslím, ne?“ odvětil Týr a bez dalších slov vyrazil směrem k lesu. Loki, stejně jako každý jiný z bohů, vlastní jisté magické artefakty, jako třeba váček, do kterého můžete uložit neomezené množství věcí. I tak bylo ale až k podivu, kolik toho sebou tahal. Hromady těžkých štítů, seker, mečů, luků, šípů, toulců a spousta oblečení. No ale i když se hrdinové snažili sebevíc, nepodařilo se jim vypátrat místo, kam Loki zmizel. Jediné, čím si byli Thor i s Týrem zcela jisti, bylo to, že ho odneslo něco, co létalo. Na zemi totiž nebyly žádné stopy a předměty, které se všude povalovaly, byly vždy částečně zaraženy do země, jako by spadly z velké výše. Nedovedli si však vysvětlit, co ho to mohlo jen tak sebrat. V tom jim poradila Vör, když je nasměrovala do prastarých knihoven, do velikého archivu, kde se nachází záznamy o všem, co se na našem světě vyskytovalo, vyskytuje a vyskytovat bude. Bohové neváhali ani chvíli a spolu se svými věrnými do těchto archivů zamířili. Jednalo se celkově o čtyři budovy, ve kterých se nacházelo obrovské množství různých svitků. Každý archiv měl také své zvláštnosti a svého správce. V jednom bylo tak špatné osvětlení, že správný svitek šlo nalézt pouze poslepu pomocí pečeti, která z něj visela. V druhém pak bylo potřeba se prvně pomocí přenašeče dostat chodbou přímo ke dveřím místnosti, za kterými však čekala samotná knihovna. V třetí pak byl tak špatný vzduch, že bylo nutné se pořádně nadechnout ještě před vstupem a uvnitř nedýchat. No a v poslední byl tak silný K-prostor, že se zde dalo pohybovat jen po předem vyznačených uličkách. A aby toho nebylo málo, tak se v každé místnosti nacházel správce, kterému se nelíbilo, že mu někdo rozebírá jeho pečlivě sesbírané informace. Jediné u temné místnosti se nacházel knihovník, který byl relativně příjemný a nechával dovnitř vstoupit kohokoliv, kdo o to je požádal. Ve zbylých třech byli knihovníci značně nepříjemní. Nejzvláštnější byl ten v místnosti s K-prostorem. Byl to totiž velký orangutan, který se dorozumíval jen citoslovci „Oook“, „Eeek“ a „liiik“. Legendy praví, že to svého času byl normální člověk, ale magická nehoda ho proměnila do jeho současné podoby. Tento muž byl schopen pomocí důmyslného mechanismu bezpečně přeskakovat z uličky do uličky a pro všechny hledáče představoval velkou nesnáz. Každopádně i přes veškeré klacky, které se našim hrdinům pletly pod nohy, se povedlo získat potřebné informace a my tak zjistili, že Lokiho odnesl obrovský orel. Ihned jsme začali vytvářet plán na jeho záchranu a rozhodli jsme se požádat překrásnou Freyu s jejím kouzelným pláštěm, který svému nositeli poskytoval možnost proměnit se v sokola. Freya, byť Lokiho neměla nikdy příliš v lásce, nám svůj plášť přislíbila, ale bylo nutné ho napřed vyspravit. Léta používání

totiž vedla k tomu, že z něj vypadala téměř všechna pírká potřebná pro přeměnu. Po všech trápeních, kterými jsme si tento den prošli, nám sesbírat několik peříček připadalo jako to nejmenší. Jaké bylo ale naše překvapení, když jsme zjistili, že většina peříček se nacházela v místech, kde se vyskytovali další Obři a nejenom ti, také se zde nějakou dobu pohyboval veliký vlk Fenrir, který byt' je Lokiho synem, propadá takové zuřivosti, že nerozeznává přítelce od nepřítelce, a tak se i jednoduchý úkon proměnil ve složitou vřavu. Když se nám již podařilo sesbírat všechna potřebná peříčka, bylo již slunce nízko nad obzorem, což není úplně vhodná pro jakýkoliv let, a tak bylo třeba další kroky záchranu přesunout na další den. Tuto noc nikdo nespál klidně, všichni se neustále převalovali s myšlenkami upnutými na následující den. A to jsme ještě netušili, co nás další den očekává.

Den čtvrtý: Kde je Idunn?

Tento den byl už od rána zvláštní. Všichni bohové vypadali tak nějak unaveně, ztrhaně a někteří, jmenovitě Thor, i lehce prošedivěle. Jörd dokonce začala vadnout i její lesní koruna. Další zvláštní věc na tomto dni bylo to, že se ráno zčista jasná zjevil Loki, svěží a plný energie. Za ním se povaloval Idunnin košík, obvykle přetékající jablky mládí. Tentokrát však zející prázdnotou. Jediné jablko v dohledu bylo to, do kterého se zakusoval Loki,

který si tam postával jako by nic a jako bychom ho včera vůbec nehledali. Po samotné Idunn však nebylo ani vidu, ani slechu. Jako první si Lokiho všimnul Thor, když se zrovna vynořil z velikého hrnce s ledovou vodou, kterou se pokusil odehnat zvláštní pocit slabosti, který se do něj pomalu zakusoval. Když si Hromovládce odřhnul své, momentálně značně mokré vlasy, všimnul si, že zde není sám a že ho zpovzdálí pozoruje jeho bratr s pobaveným výrazem v očích. „Loki! Kde ses tu u Odinových vousů vzal? Hledali jsme tě včera celý den!“ zahřimal Thor a hned se k Lokimu vrhnul. „Kde jsi u všech obrů byl?!“ dotazoval se Thor. „Kde

by, doma jsem byl. Tam vás ale beztak nenapadlo se podívat, co?“ odpověděl Loki vrtíc hlavou. Hromovládcé musel uznat, že tam se opravdu nedívali, a dál se tedy s Lokim nepřel. Ještě měl však jednu otázku, na kterou ale nedostal zrovna uspokojivou odpověď. „Kde je Idunn? Někde by tu měla být, má tu košík. Neviděl jsi ji?“ Dostalo se mu odpovědi, že Loki neví, ale že je určitě někde nablízku a není teda důvod se strachovat. Thor se tomu snažil věřit, ale stejně v něm hlodalo nějaké zvláštní podezření, které se jen stupňovalo, když se postupně začali objevovat ostatní bohové, kteří začali poměrně rychle stárnout a ztrácet síly. Idunn prostě nebyla nikde k nalezení a to pro bohy nebylo dobré znamení. Bez jejich jablek, totiž stárlí stejně, ne-li rychleji, jako my obyčejný smrtelníci. Aby tomu alespoň částečně zabránili, rozhodli se, že se spolu se svými družinami obrátí na léčitely vyskytující se v okolí Asgardu. Felčáři se snažili dělat, co se jen dalo, leč marně. Všechny družiny i se svými patrony pomalu chřadly. Všichni, až na Lokiho. Když se pak Thor již se značnou zlostí v srdci obrátil s kladivem v ruce na svého bratra, ať přízná barvu a řekne, co ví, přiznal Loki, že byl svědkem toho, jak Idunn unesl veliký orel, a že prý celou dobu věřil v to, že se dovede sama vrátit zpět, než si vůbec kdo všimne, že je pryč. Naštěstí byl schopen nám alespoň ukázat směr, kterým orel Idunn odnesl, a tak se hned zformovaly záchranné výpravy, které vyrazily do hor, směrem, který udal Loki. Cesta k orlím hnízdům byla dlouhá a strastiplná, ale všem se k nim nakonec podařilo dostat a také se zde podařilo najít ztracenou Idunn. Ta celá jen zářila štěstím, že jsme ji našli a že jsme ji

přišli zachránit. Když jsme se jí pak vyptávali, co se teda vlastně stalo, bylo její vyprávění hrubě přerušeno Lokim, který se hned jal vysvětlovat místo ní. „Ale to jsem vám přece už všechno říkal v Asgárdu, tady už není, co by k tomu chudák mohla dodat. Navíc to pro ni musel být strašlivý zážitek a já myslím, že by teď bylo nejlepší ji nechat odpočinout a ne se jí naopak ještě vyptávat!“ tvrdil Loki. Idunn se sice tvářila tak, že by k tomu ráda dodala něco vlastního, ale když na ni Loki pohlédl, tak raději utichla a už jen souhlasně přitakávala Lokimu proslovu. Bylo to zvláštní, ale co se dalo dělat. Hlavní bylo, že se nám ji podařilo najít a my se pak mohli vydat zpět do Asgardu, kde Idunn podělila bohy svými magickými jablky, díky kterým pak velmi rychle zase omládlí. Thor pak byl z toho všeho tak nadšený, že dokonce prohlásil, že tento se bude slavit, zpívat a tančit. To bylo docela zvláštní vzhledem k tomu, jaký vztah měl obecně Hromovládcé k takovým záležitostem jako je tanec a zpěv... Zřejmě mu

pak i došlo, co slíbil, když se během samotné slavnosti občas z čistého nebe ozval strašlivý hrom. Nikdo tomu však již nevěnoval žádnou velkou pozornost. Všichni byli totiž šťastní z návratu Idunn, a tak se slavilo a hodovalo dlouho do noci a pak se i velmi dlouho a tvrdě spal. **Den pátý: „Máme vaše Kladývo!“** Pátý den našeho dobrodružství začínal poklidně. Vstal jsem již za svítání, naostřil si psací brk a chystal se pustit do dopsání toho, co jsem ze včerejšího dne ještě nestihl napsat. Stihl jsem však sotva smočít hrot brku do inkoustu, když vtom se rozletěly dveře a z nich vyletěl Thor. Soudě dle toho, jak v danou chvíli vypadal, musel být značně rozrušený a nejspíš i velmi rozružený. Usuzoval jsem tak z toho, že na sobě neměl nic jiného kromě trenýrek, mimochodem se zajímavým vzorem, těžkých bot a rukavic síly. Ty si Thor neodkládá ani na noc, kdy náhodou musel rychle využít svého kladiva. No a to, že byl rozružený, jsem vyčetl z jeho výrazu. Jednu věc jsem však naprosto nechápal. Držel v ruce pouze

malinké kladívko, vhodné tak na zatlukání hřebíků, a nikoliv Mjólnir, vhodný na bití Obrů. Thor se s hněvem a zoufalstvím v očích otočil na svého bratra Lokiho: „Kde je moje kladivo?!“ zahřímal. „Večer jsem šel spát, odložil jsem si jej na noční stolek tak jako každý večer a ráno po probuzení tam najdu tohle.“ hřímal dál Thor, mávaje malinkým kladívkem Lokiho před obličejem. „Naprosto netuším, nemohl jsi ho někde zašantročit? Všichni víme, že zrovna tobě úklid nic moc neříká, takže...“ odpovídal Loki zaraženě. V jeho očích se na zlomek času zrcadlil zmatek a strach z toho, co by ztráta kladiva mohla pro bohy znamenat. Toto rozpoložení ale Lokimu nezůstalo v očích dlouho, brzy je vystřídal jeho klasický lstivý pohled. „Kdo ví, co jsi včera vyváděl... Beztak ses někde zřídil jako Gunar a někde si své kladivo zapomenul.“ pravil Loki směrem k Thorovi. „To teda ne! Své kladivo bych nikdy nikde nezapomněl!“ odsekl Thor. „Někdo mi ho ukradl! A mohl to být leda nějaký Obr, nikdo jiný by ho nezvládl zvednout...“ pokračoval Hromovládce. „No tak se pojďme popat Obrů, co tu žijí, třeba z nich něco vymámíme, hmm?“ navrhl Loki. V blízkosti Thorova obydlí žily dvě malé skupiny Obrů, které nikdy nijak zvlášť neškodily, a tak byli tolerováni. Z rozhovoru s těmi z první skupiny jsme se dozvěděli spoustu zajímavých informací, ale nic moc důležitého pro naši situaci. Sdělili nám například to, že se všichni jmenují Ledovec a náplní jejich života je lov létajících mamutů. Tito zvláštní tvorové žijí v jeskyních se šikmými vchody, kterých využívají jako startovací plochu. Mají totiž na zádech poměrně malá křídla a pro start potřebují řádný rozběh. Po úspěšném vzletnutí doletí dolů do údolí, kde přistanou na libovolném stromu, spasou jeho listí a následně se vrací zpět do své jeskyně. Obě vyvinuli rafinovanou techniku lovu, při kterém využívají cvičených bojových ještěrek kapucínek, kterými mamuty sestřelují hned po startu. Dokonce jsme narazili na jednoho, který byl přímo cvičitelem těchto plazů. O Kladivu jsme se ale nic nedozvěděli. Jeden z obrů sice zmiňoval Thora, ale ve zcela jiné souvislosti. Neustále vytahoval jakousi pomluvu, ve které zmiňoval, že Hromovládce neumí lovit létající mamuty a že jim vždy akorát vletí do cesty ve chvíli, kdy startují. No a prý je tak nešikovný, že se od něj mamut vždy akorát odrazí a spadne do rokle, no a on, chudák Ledovec, je pak z ní musí vytahovat. Tohle

všechno jsou samozřejmě jen pomluvy a hana, Thor nikdy nic takového nedělal. Nebo o tom alespoň nikdo, včetně něj, neví. Každopádně z obrů jsme nic kloudného ohledně Kladiva nevytáhli. Jediné, na co jsme přišli, bylo to, že Obři lhali, ale jen proto, aby zamaskovali před svým šéfem fakt, že místo na lovu byli na tahu. Druhá skupina byla sice nápaditější, co se jmen týkala, ale zase vyprávěla jakousi fantaskní historku o tom, jak se jim při lovu ztratil Igor, jeden z nich, a jak ho celou dobu hledali. No nakonec jej prý našli v jakémisi iglu, jak hraje různé hry, například pexeso, s ledním vedědem. Netušíme, co se snažili zamaskovat ti druzí Obři, ale je docela možné, že taky byli po tahu. Po návratu do Asgardu na nás čekala zpráva, psaná zřejmě nějakým negramotou, neboť zněla: „Máme vaše kladivo! Chceme za něj Freyu!“. Podepsán byl sám král Ledových obrů Trym, a dokonce u zprávy byl připevněn i jeho portrét. Když jsme se s prosbou o pomoc obrátili na krásnou Freyu, poslala nás do háje. Že prý si toho prašivého starého kozla nevezme, ani kdyby to byl poslední mužský na světě. No a tím, jak se zdálo, padly naše naděje na opětovné získání Kladiva. Thor z toho byl velmi nešťastný, když se ozval hlas

Freye, Freyina bratra, s tím, že by měl nápad, který by mohl fungovat. Thor se tohoto pomyslného stébla hned chytil a dožadoval se, aby Frey vysvětlil, co ho napadlo. Ten se ale zdráhal s tím, že se to prý Thorovi nebude líbit. Ten však tak naléhal, až nám Frey svou myšlenku osvětlil. „Převlečeme Thora za nevěstu a on se pak během svatby zmocní Mjöllniru a pobije tu chamrad, co si dovolila Kladivo ukrást!“ zakončil Frey svůj plán. „To se mi vůbec nelíbí! Nikomu z vás se to nelíbí!“ hřímal Thor, který s tím těžce nesouhlasil. „Sklapni, Thore!“ umlčel jej hrubě Loki. „Je to skvělý nápad a já věřím, že tobě bílá sedne. A víš co, já se proměním za tvou služebnou a budu raději mluvit, ještě bys to byl schopen všechno zpackat!“ pokračoval Loki. „Já mám ale vousy a na ty mi nikdo sahat nebude!“ hřímal dál Thor. „To nevádí, ty skryje závoj.“ umlčel jej zase Loki, „Bohyně, je váš, udělejte z něj tu nejkrásnější nevěstu!“ otočil se pak Loki k přítomným bohyním, které dál už nečekaly a vrhly se na Thora. Když bylo dokonáno, nikdo by neřekl, že se pod bílým závojem neskrývá Freya, ale Thor. Jediné, co by snad mohlo vše vyzradit, byl fakt, že si Thor nenechal sundat své rukavice síly, což ovšem dávalo smysl, neboť bez nich by i on měl s Kladivem problém... no a pak to, že Thorův hlas byl prostě Thorův a nikoliv Freyin. To se ale vyřešilo tím, že se Loki proměnil v Thorovu služebnou, jak slíboval, s tím, že mluvit bude výhradně on. Já jsem je oba doprovázel jako věrný bard, abych zaznamenal, co se na svatbě dělo. Svatba to byla vskutku velkolepá a nutno přiznat, že Trym, král Obrů, se opravdu snažil, aby bylo vše tak dokonalé, jak jen bylo možné. Jeho pokusy o konverzaci ovšem nepadaly na úrodnou půdu. Thor pod závojem zarytý mlčel, a tak jediný, s kým si mohl Král promluvit, byl proměněný Loki. Během večera se Král dvakrát pokusil z Frey, teda Thora, vymámit polibek. Obja pokusy mu zdatně zmařil Loki, a když se o to pokusil potřetí, sebral Thor ze stolu cibuli, a i se slupkou ji raději snědl, aby Tryma odpuzoval jeho dech a aby ho podobné myšlenky na polibky rychle přešly. Celý mistrný plán byl ale málem odhalen, a to ve chvíli, kdy Trymovi přinesli pivo. Než se totiž pro něj stihl natáhnout, předběhl jej Thor, který obří nádobu vypil na jeden dech a následně si ještě pochvalně odříhl. Celou situaci ale zachránil Loki, když Thora napomenul a Králi vše obhájil tím, že nevěsta už jakou dobu před svatbou nebyla schopna nic sníst ani vypít, jak byla strašně nervózní a jak se moc těšila. To Krále uklidnilo, a když se pak podívoval nad tím, že nevěsta má jako svatební doplněk rukavice síly, nechal se velmi snadno odbyť, že přece má nevěsta jako svatební dar dostat Mjöllnir a že bez nich by s ním ani nepohnula. Když se pak Loki nenápadně zeptal, kde se vlastně Kladivo nachází, odvětil Trym, že je naprosto v bezpečí a zároveň všem na očích. Leželo totiž uprostřed centrálního a největšího krbu, jaký jsme kdy kdo viděli. Na Trymův příkaz pak bylo Kladivo z ohně vyjmuté, zchlazeno a dopraveno přímo Thorovi do klína. Ten jej slastně pohladil, uchopil toporo a vstal. Jaké pak bylo Královo zděšení, když si nevěsta sejmula závoj a on tak zíral přímo do vousaté tváře a hlavně do rozzuřených očí samotného

Hromovládce. Thor ho pak poslal k zemi jednou dobře mířenou ranou a spolu s Lokim si pobili cestu ven a následně i zpět do Asgardu, kde ze sebe urychleně sundal svatební šaty a nepouštěje kladivo z rukou se navlékl do své vlastní pohodlné tuniky, kalhot a těžkých bot. Jak to celé rozdýchal Trym, to věru netuším, ale mohu zcela s jistotou říct, že na tuto svatbu nikdy nikdo nezapomene. No a já doufám, že mi Hromovládce promine, že zde uvádím i tento příběh. Přece jenom si přál, aby celé naše dobrodružství bylo popsáno věrně a pravdivě, a já hodlám svého slibu dostát!

Kapitola pátá: Vířivka a francouzská okna

Další kapitola našeho vyprávění je věnována našim přípravám na očekávanou pomstu Ledových obrů. Těm se samozřejmě nelíbilo, jakýmžto způsobem s nimi Thor zametl a chystali se k útoku na Asgard. Proto bylo v zájmu všech kolem Asgardu vybudovat mohutné hradby. Taková stavba ale není nic jednoduchého a je třeba si pro ni vyžádat hromadu povolení. Ale družiny, věrné našim bohům, se do tohoto úkolu vrhly se ctí a velikým odhodláním. Thor sice pramálo chápal, k čemu takové věci jsou, ale Loki ho držel stranou, aby náhodou něco nepokazil svou, občas až přehnanou, horlivostí a horkohlavostí. Získat všechna potřebná povolení nebylo zrovna něco jednoduchého, když už si člověk myslel, že má vše hotové, dostal kartáč od někoho dalšího s tím, že mu ještě chybí lejestro o tom, že proměřil hladinu radonu v dané lokalitě... Případně povolení od

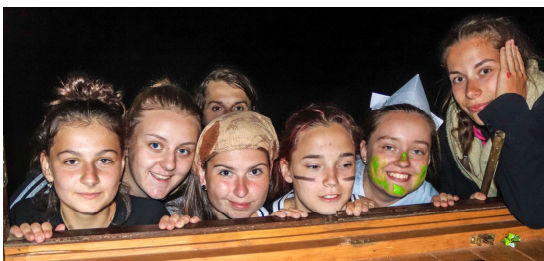
některého z místních ekologů a environmentalistů, kteří se horlivě snaží zachovat původní teritoria létajících mamutů, a obzvlášť velkou starost měli o zachování jejich jeskyní. Neustále omílali to, že to jsou unikátní a nenahraditelné přírodní památky. Kdyby jen tušili, že polovinu z nich vyhloubil Thor, když se ještě učil se svým kladivem. No nebyl to žádný med, ale naši hrdinové se však i v jeho jménu, stejně jako ve jménu všech dalších bohů, postupně propracovávali systémem papírů a papírů, až nakonec získali povolení pro stavbu, po jehož získání se konečně mohli vrhnout na sběr surovin a stavbu samotnou. Veškerý získaný materiál si jednotlivé družiny hromadily, a když ho již měly dostatek, vydal se jejich zástupce za místním obchodníkem, stavitelem a bůhví čím ještě. Tento podivín si s každým, kdo za ním přišel, vřele potřásl rukou a představil se mu jako Kolík A. S. P., což prý znamená „Ať se picnu“. Krámek a zázemí tohoto zvláštního pána bylo plné všelijakého harampádí. „Drahé dámy mohu vám nabídnout svatební závoj anebo prsten nejkrásnější z bohů. Obé pochází ze samotné svatby mezi Freyou a Trymem. Ale musím vám říct, že svatba byla velký propadák! Nevěsta nám přišla neoholená a ženich prý dostal kladivem po hlavě, no prostě děs!“ rukoval pan Kolík prakticky na každou slečnu, která se k jeho krámku přiblížila na méně jak metr. Jazyk se mu kroutil podobně jako had na Lokiho medailonu, když jednomu mladému muži málem vnutil hypotéku, ať už je to cokoliv, na rodinný dům pod hradbami, které navíc ještě ani nestály. Tento muž musel mít též nervy z ocele, neboť v nepravidelných intervalech měnil ceny jednotlivých staveb podle toho, jaké informace mu donášel kurýr ze světa. Ceny v jeho malém krámku neustále rostly nahoru, když vtom v jednu chvíli dorazil posel se strhaným výrazem ve tváři. „Velký krach na Zelné burze ve Stolat,“ prohlásil hlasem umrlce, předávaje zapečetěný svitek do rukou náhle blednoucího pana Kolíka. Ten

pomalou, třesoucícma se rukama, rozbalil svitek, chvíli po něm tékal pohledem. Jeho odstín se pomalu, ale jistě blížil bělobě stěny za jeho zády, a když se pročetl až na konec, sesul se zoufalým výkřikem na kolena. „Tohle bude můj konec, tohle mě prostě musí zruinovat!“. Následně se pomalu zvednul a rozklepanou rukou pomalu začal přepisovat veškeré ceny. Pád to byl strašlivý, tedy alespoň pro něj, neboť veškeré ceny klesly tak o dvě třetiny dolů. Pro věrné našich bohů to tedy bylo jen dobře, ale pro pana A. S. P. to muselo být věru likvidující. Až do konce všech staveb se již neusmál, nenabízel pochybné zboží ani hypotéky a plamínky v jeho očích také o něco pohasly. Jaký byl jeho další osud, mi není známo, avšak věřím, že se z toho zase dostal. Když pak byla stavba hradby konečně za námi, zbylo ještě slušné množství stavebního materiálu, a tak si bohyně Frigga usmyslela, že ho dobře využijeme na stavbu nových domů uvnitř Asgardu. Některé její požadavky byly lehce nečekané a pro nás, tvrdé seveřany, i trochu nepochopitelné. Kupříkladu si přála, aby v rámci nově vznikající stavby bylo jakési „parkoviště“. Tohle slovo nám nic neříkalo, ale podle toho, jak nám to pak popsala, by se mohlo jednat o jakési nekryté stáje. Ovšem chudák kůň, který by tam zůstal ustájen. Víte, tady u nás na severu bývají kruté zimy a pořádné slejváky a ono parkoviště prostě nemělo žádné stěny ani střechu... Chudák kůň, který tam bude stát... Dále pak požadovala „vířivku“, což prý měla být jakási velká kád' s teplou vodou, která má bublat a vířit. Jako by naprosto nestačily horké prameny, které se tu nacházejí prakticky za každým rohem. Pak si přála takové ty normální věci, jako ložnici a tak dále. Je pravda, že i tam si Frigga přála jednu zvláštnost, prý aby byla vybavena francouzským oknem. No, co vám budu vyprávět, nevěděli jsme pořádně, o co jde. Thor měl dokonce problém si vůbec vybavit, co to vůbec ta Francie má být. Ale i toto přání jí naši hrdinové splnili. Co jsme pak ovšem chápali a pro co jsme byli všichni pro všemi deseti, byla sauna. Dům bez sauny jako by ani nebyl! Ale tak materiálu bylo více než dost a přece jenom, bylo to její přání, a co bychom pro ni nesplnili, že? Takže jsme se pustili do budování nových chalup a srubů, přičemž nám všem dosti vyhládko, a tak když jsme byli se stavbami hotoví, tak jsme rozdělali velký oheň, na který jsme spotřebovali zbytky dřeva, které se již nehodilo na žádnou stavbu. Oheň připravili Loki spolu s Baldrem a jeho záklád byl ve tvaru osmiúhelníku. Plameny této noci šlehaly tak vysoko, až jsme se ti pověřivější z nás začali strachovat, že by snad mohl podpálit oblohu a započít tím Ragnarok, Soudný den a Konec našeho světa. Nic takového se samozřejmě nestalo a my si tak mohli užít klidný večer v kruhu přátel pod oblohou plnou hvězd.

Kapitola šestá: Poplach!

Následujícího rána nás probudila hlídka poplachem. Obři využili toho, že jsme večer slavili, a v nestřeženou chvíli se dostali za hradby. Každý z bohů neprodleně svolal svou družinu a vyrazil s nimi nahoru do kopců, kde měli vyčkat dalších zpráv. Díky zodpovědnosti za své věrné se povedlo i Thora a Týra přemluvit, aby mohli boje vyrazili nahoru a kryli nám záda. Sice celou cestu mrmlali něco o tom, jak je to všechno potupné a zbabělé, ale i tak pokračovali dál a dál. V kopcích si pak družiny překontrolovaly, jestli s sebou mají jen ty důležité věci, a když jsme usoudili, že je již bezpečno, vyrazili jsme pomalu nazpět. V Asgardu na nás čekal Baldr, který jako jediný neopustil město, když Obři přišli. Jako jediný z bohů si to mohl dovolit, byl totiž nezranitelný. Jeho matka, bohyně Frigga, neprodleně po tom, co se Baldr narodil, požádala každého tvora, každou rostlinu i každou neživou věc na světě, aby Baldrovi nikdy nic neublížilo, a Baldr tak již od svého útlého dětství neutrpěl nikdy žádné zranění. A tak se nemusel bát ani teď, když do Asgardu vpadli naši nepřátelé. Vyprávěl nám, že Obři vstoupili do Asgardu, celý ho prohledali a nikoho nenašli. Nikoho krom něho, a tak si na něm zkusili vylít svou zlost. Když o něj, jak Baldr popisuje, zlomili asi pátou sekeru, třetí kladivo a sedmý meč, stolá a židli nepočítaje, usoudili, že to nemá cenu a vydali se někam mimo město do lesů. Týr pak dotáhl nový vynález, který chtěl proti Obrům použít. Nazýval ho katapult a v praxi šlo o stroj, který byl sto metat velké kusy skal na dlouhou vzdálenost. Okamžitě to otestovali na nejbližším Obrovi a bylo to věru účinné. I tak jsme se tento stroj rozhodli raději vyzkoušet v boji, byť hraném a

falešném. Naši hrdinové se na jistou dobu stali obsluhou těchto válečných strojů a snažili se porazit ostatní družiny. Na konci boje pak Týr s Baldrem shledali, že jsou tyto stroje sice účinné, leč poměrně neohrabané, a tak se rozhodli je nechat pouze na hradbách Asgardu pro případ, že bychom se ještě někdy museli bránit útoku zvenčí. Týr si potom z hradeb všiml proužku dýmu nad korunami stromů, což mohlo značit jen jedinou věc. V těch místech se musel nacházet tábor našich nepřátel. Neprodleně jsme vyrazili tím směrem a brzy jsme také narazili na místo, kde se Obři skrývali. Thor chtěl ihned vlétnout do jeho středu a srovnat všechny Obry na jednu velkou, takříkajíc obří, hromadu. Loki s Týrem mu to ale zatrhli a místo toho navrhli, že se do tábora můžeme potichu vkrást a sabotovat jej zevnitř. Ne že by se to Hromovládci nějak zvlášť zamlouvalo, ale přece jenom byli dva na jednoho, a tak co měl dělat. Akorát si tiše něco mumlal pod vousy o tom, jak tady akorát ztrácí svou reputaci a jaká to bude strašlivá nuda, ale i tak se začal plížit po vzoru zvykajících dvou bohů. Uprostřed tábora pak začali Obrům provádět různé nepřijemnosti. Tuhle přefízlí stanovou šňůru, támhle zhasili oheň, jinde rozvázali mamutům křídla a otevřeli ohradu či nařezali násady seker a kopí, případně přiložili jejich kyje na oheň. Co ale Obry naštvalo ze všeho nejvíce, bylo to, když jim Loki nenápadně převrhnul kotle s jídlem. Z toho byly rudí vzteky. Dokonce i Thor si tenhle způsob „boje“ začal užívat. K hlavnímu vedení tábora jsme se ale bohužel skrze strážce nebyli sto dostat. Dlouho jsme si lámali hlavu, jak uskokit přímo jim, neboť veškeré naše snahy o poškození obřího tábora byly dříve či později napraveny právě díky vůdcům této armády. Je nutné připustit, že opravdu uměli dobře organizovat své podřízené. Nakonec nás díky Bragimu napadla možnost, jak se dostat přímo k nim. V okolí Asgardu se vždy pohybovalo dost skaldů, kteří vždy čekali na svou příležitost, aby se mohli zviditelnit a ukázat světu, co v nich je. Není skalda, který by netoužil po možnosti složit báseň či ódu na hrdinské činy či skutky. Ostatně má maličkost je toho důkazem. No a s dobrým předmětem a příběhem se dostanete kamkoliv si jen budete přát. Takže se jednotlivé družiny, a božové taky, pustili do umělecké tvorby, která nás měla dostat blíže vedení obří armády, abychom se ho mohli následně zbavit. Na přípravu nebylo tolik času, jak bychom si představovali, ale dělali jsme, co bylo v našich silách, a naše úsilí bylo také zúročeno. Večer, když se začal den chýlit ke svému konci, se nám podařilo dostat se do hlavního obřího stanu. Jednotlivé družiny zde předvedly to, co během dne nacvičovaly, a že to byly opravdu velké divadelní kusy. V jednom případě zde naši hrdinové měli dokonce medvěda a lva! Viděli jsme představení zobrazující sázku mezi Lokim a obyčejným člověkem nebo rap-battle mezi Thorem a Lokim. A i naši božští patroni přispěli svou troškou do mlýna, když sehráli dnes již klasickou scénku „Kdybych nebyl Vikingem, byl bych...“ a jednu z mnoha variací na téma „Už?“. Část Obrů se nakonec také přidala a ukázala něco ze svého uměleckého repertoáru a okem umělce musím uznat, že to nebylo zas až tak špatné. Zbytek Obrů pak byl těmito představeními tak zaujat, že si nikdo ani nepovšimnul Thora s Lokim, kteří se nenápadně propletli táborem až k hlavnímu vedení, které potom velmi razantně a nesmlouvavě přesvědčili o tom, že pro jejich zdraví opravdu není dobré se nadále zdržovat v okolí Asgardu. Když jsme pak tábor Obrů opouštěli, slyšeli jsme jen velmi razantní hlasy a výkřiky, které burcovaly tábor k urychlenému zabalení a přesunutí někam na bezpečnější místo.

Kapitola sedmá: Co jmeli?! Ale jmeli!

Další kapitola našeho příběhu bude věnována osudu našeho Baldra. Jak jsem již zmiňoval v předchozí kapitole, Baldr byl již od dětství nezranitelný, což na něm zanechalo jisté následky. Občas se díky této své výhodě zvládal chovat lehce povýšeně a ostatním bohům tím čím dál víc pil krev. Zpočátku to nikomu nevadilo a všichni si to náramně užívali. Na každé větší oslavě o Baldra, za zvuku hlasitého smíchu, postupně rozbili veškerý nábytek v místnosti a zpravidla přidali i nějakou tu sekeru či meč a ještě si kolikrát šli přidat. Ovšem všechno se časem přejí, a tak i Baldrova nezranitelnost začala všem lézt na nervy. No a chvíle, kdy se to našim bohům naprosto přejedlo, přišla v okamžiku, kdy Baldr i přes varování dál takřikajíc podváděl při jedné z těch vzácných chvil, kdy se nikdo nehádal a kdy se všichni věnovali jedné z božských kratochvil, a to takzvanému rugby. Baldr, který už mnohokrát slíbil, že bude hrát podle pravidel a nepoběží slepě skrze všechny ostatní, svůj slib zase jednou porušil, a když mu bohové dali ještě jednu šanci, tak ji stejně nevyužil a bezohledně srážel ostatní k zemi. To všechny tak rozlítlo, že i když dobře věděli, co se stane, vzali Baldra útokem. No stalo se, co se dalo čekat. Bragi si o něj zlomil svůj překrásný hřeben, Vör se rozpadla kniha, kterou ho vzala po zádech, Loki o něj zlomil smeták, co měl zrovna po ruce, no a stůl, se kterým se na Baldra vrhl Thor, mu skončil pověšený kolem krku, jako jakýsi bizarní náhrdelník. Vrcholem všeho bylo, když potom spolu následně soupeřily družiny jednotlivých božstev a on mezi ně vlétl jako neřízená střela a zcela cíleně likvidoval jednoho hrdinu za druhým, využívaje toho, že jim mohl strhávat jejich pomyslné životy, zatímco on nemohl přijít o žádný. To už se bohové rozlítli natolik, že se rozhodli po vzoru jeho matky obejít svět a zjistit, zdali opravdu nenajdou nic, co by mohlo být jeho slabostí. Jednotlivé družiny se rozeběhly po celém známém světě a oslovovaly vše, co po cestě potkali s jednoduchou otázkou: „Můžeš ublížit Baldrovi, jsi jeho slabinou?“. Z počátku ale nepřicházely prakticky žádné reakce. Problém byl v tom, že nikdo nevěděl, jak oslovit třeba takovou Vodu, Kladivo nebo Blesk a Hrom. Všechno má nějaký svůj speciální pozdrav a většina smrtelníků vůbec netuší jaký. A přitom se jen stačí pozorně dívat. I blesk se občas zastaví na pár slov s ohněm. Netrvalo však příliš dlouho a naši hrdinové přišli na to, jak oslovit většinu přítomných živlů a předmětů. Nikde však nezískali kladnou odpověď, zdálo se, že Baldr opravdu nemá žádnou slabinu. Vše se zdálo marné, když vtom si někdo všiml starého druida, jak se svým srpem pomalu a rozvážně obchází louku, sbírá různé byliny a následně míří do lesa. Když ho naši věrní zastavili a položili mu stejnou otázku, jakou už dneska mnohokrát zopakovali, druid se velmi podivil, proč se ptají na takovou věc. Přiznal, že Baldrovo slabinu zná, ale odmítal ji vyzradit a nechápal, k čemu by komu tato informace mohla být užitečná. „Proč chcete vědět, co by mohlo Baldrovi ublížit? Vždyť je to takový hodný chlapec!“ podívoval se druid krácejíc směrem k blízkému lesu. „Samozřejmě že vím, co je jeho slabina, ale nikomu to neprozradím. Je to příliš nebezpečné, ještě by toho někdo zneužil...“ odbyl druid každého zvědavce. Když pak došel na kraj lesa, zvedl svůj pohled vzhůru do korun stromů a několikrát silně dupnul. „Co chceš?“ ozval se hlas kdesi z vrcholků stromů, „Jdi pryč! S tebou mluvit nebudu! Vždy mě akorát kus sebereš a pak ze mě vaříš polívku!“ pokračoval hlásek. „Ale no tak, věnuj mi alespoň lísteček nebo bobulku.“ odpovídal druid smířlivě, „Slíbuj, že tě nebudu vařit. Netušil jsem, že ti to tak vadí. Můžu tě třeba macerovat.“ pokračoval druid. „Sám se běž macerovat, dědku plesnivej!“ ozval se hlásek v odpověď. „Já nikam nepůjdu, mně se tady líbí, abys věděl!“ odekával zlostně hlas. „Ach jo, s tebou je to těžké.“ Povzděchl si druid. „Tak já počkám, až se trochu uklidíš, co ty na to? A mimochodem, víš, že jsi parazit?“ mumlal si už víceméně pro sebe druid, zatímco pomalu odcházel pryč. „Sám seš parazit!“ zakřičel za ním ještě neznámý hlas. Když se pak naši hrdinové šli podívat blíž, s kým že to starý pán mluvil, objevili v korunách keřiček jmeli. Potom co párkrát po vzoru druida zadupali, ozval se jim onen hlas také „Už jsi tady zas...? Ach, to není ten plesnivec. Copak chcete?“. „Rádi bychom se zeptali, jestli náhodou ty nejsi slabinou boha Baldra. Potřebovali bychom to vědět a ty jsi poslední, koho jsme se ještě neptali. Druid to prý ví, ale nechce nám to říct.“ odpovídali hrdinové. „Toho starého papriky nemá cenu se na cokoliv ptát, ten vám nikdy nic smysluplného neřekne... A ten Baldr... to je ale zmetek, co?! A ta jeho matka, Frigga... všechny obešla, všech se zeptala, všechny požádala... ale mě né, na mě chudáka Jmeli se ani nepodívala! Pche! Já vám řeknu, co si o ní myslím, je to ...“. Co si však Jmelí o Frize myslelo, už hrdinové neslyšeli, neboť už byli na cestě za svými patrony, aby jim sdělili, co že to je tou Baldrovou slabostí. „Hmmmmmm, takže jmeli jo?“ zahřímá spokojeně Thor. „Dobrá, tak až ho uvidíme, tak mu pohrozíme, že jestli nás bude dále štvať, tak ho jím

vezmeme po hlavě, to by snad mohlo stačit.“ plánoval dál. „No ale teď pojďme na lov, jistě jste všichni vyhládlí a dobrý lov jednomu zvedne náladu,“ spokojeně zaduněl Hromovládce a vyrazil spolu se svou družinou na létající mamuty. Jeden bůh, oděný v černé, se však ještě chvíli zdržel, mnul si bradu a zamyšleně se díval směrem, kde, jak tušil, se nacházel onen strom se jmelím. Pak zavrtěl hlavou a pomalu se vydal za ostatními bohy. Lov to byl skvělý, povedlo se toho nalovit mnohem více, než kdo čekal, a dokonce i Baldr se zde choval ukázněně. Částečně to mohlo mít co do činění s tím, že mu Thor hned ze začátku pohrozil, že pokud nebude sekát runy, tak že uvidí a že už moc dobře ví, co jediné na něho platí. Jako důkaz svých slov mu pak výmluvně ukázal na jeden keříček, rostoucí na vrcholu opodál stojícího jasanu. Baldr zřejmě pochopil, a tak se začal chovat tak, jak celou dobu měl. Když byl lov u konce, všichni bohové se sešli na hostině složené výhradně z dnešního úlovku a pak se pomalu odebrali každý na své lože. Zvláštní bylo, že Baldr byl na konci hostiny poněkud bledý a na čele mu rašil studený pot. V té chvíli jsme si všichni mysleli, že je tak bledý proto, že už jsme znali jeho sabínu. To, jak moc jsme se ale mylili, jsme měli záhy zjistit.

Kapitola osmá: Helheim

V noci nás probudil strašný pláč bohyň. Baldr byl po smrti! Někdo ho zřejmě otrávil... Takový konec si nikdo z nás nepřál a my jsme se rozhodli udělat vše pro to, abychom tento strašlivý osud ještě nějak zvrátili. Neprodleně jsme se vydali za bohyní Hel do podsvětí, do její říše Helheimu, kde skončí duše každého, kdo nezemře se ctí v boji. Na počátku cesty nás hned čekal smutný pohled na přichystanou hranici s bledým Baldrem, u níž držel stráž onen druid, kterého jsme potkali předchozího dne. „Doufám, že jste na sebe hrdí... Vaše domyšlivost a zvědavost ho chudáka stála život...“ přivítal nás chladně, načež se odvrátil a potichu odříkával jakousi litanii. My jsme se pomalu a pokorně vydali na cestu, která vedla hlubokým temným lesem. Cestu nám osvětlovaly jen malé ohničky, které měly dovést ztracené duše tam, kam patří. Když jsme došli na rozcestí se dvěma cedulemi, „Asgard“ a „Helheim“, přivítal nás zde beze slov jakýsi dávno zemřelý válečník tím, že mlčky ukázal směrem, kde se nacházela Helina říše... Zřejmě jsme byli očekáváni. Pomalu jsme se proplétali touto neveselou říší plnou temnoty, až

jsme dorazili až na konec, kde se nacházel trůn a na něm Hel. Bohyně, jejíž jedna půlka patřila nádherné ženě, kdežto druhá ohnilé mrtvole. „Takovou „živou“ společnost, jsem tu již dlouho neměla. Copak si přejete?“ přivítala nás s poněkud děsivým úsměvem Hel. „Rádi bychom tě požádali o navrácení Baldra mezi živé. Je tady u tebe nedopatřením? Všichni pro něj truchlíme...“ odpověděl jí Thor. „Tak nedopatřením? Úmyslná otrava je podle tebe nedopatření? To jsi mě pobavil, Thore. Ale budiž, pokud je pravda to, že pro něj všichni truchlíte, pak vám jej vrátím. Ale to ti povídám, musí pro něj truchlit opravdu všichni! Jinak máte smůlu... a já si ho tady nechám jako svého společníka až do konce věků. Aspoň tu už nebude taková nuda... A teď už běžte, dokud je cesta otevřená.“ odpověděla Hel. Držíce se Heliny rady jsme raději rychle opustili její říši a uložili se po zbytek noci k neklidnému spánku.

P. S.: Od jednoho mého obřích kolegy skalda (ano i obři mají své skaldy) se ke mně donesla zpráva, že té samé noci se do Helheimu vydalo i procesí Ledových obrů. Jejich král byl prý totiž také otráven a oni se za něj rozhodli orodovat. Hel jim údajně s mírným úsměvem poradila, ať jej zkusí pokropit vodou,

že to bude stačit. Chudáci Obři zřejmě nikdy neslyšeli o estivaci, a tak si zaměnili dlouhý spánek jejich krále za jeho smrt. No nechtěl bych být v jejich kůži, když ho polili vodou....

Kapitola devátá: Rekviem a nový bůh

Následujícího rána, po neklidné noci, jsme se bez prodlení vrhli na to, co nám nakázala Hel. Rozeběhli jsme se po celém širém světě a u všech jsme se ujišťovali o tom, jak moc truchlí pro nebohého Baldra. Nebylo to však tak jednoduché, jak se to na počátku zdálo. Spousta smrtelníků neměla zrovna moc času na truchlení, ale slíbili, že pokud jim pomůžeme vyřešit jejich problémy, tak stoprocentně truchlit začnou. Takže jsme se vrhli na výpomoc. V zásadě to nebylo nic moc složitého, v zásadě šlo o na sebe navázaný řetěz problémů, kdy například kovář potřeboval sehnat železo od horníka, který nám ho ochotně poskytl hned po tom, co jsme pro něj získali... A tak to pokračovalo až na počátek ke skláři, který potřeboval čerstvý jemný křemičitý písek. Pak už to šlo samo. S radostí v duši a nadějí v srdci jsme dorazili až na úplný vrchol tohoto pomyslného řetězu. Zde však naše úsměvy zmizely a naděje zmizely. Na konci celé řady byl Obr, který, i když jsme mu splnili jeho přání, odmítl pro Baldra truchlit s tím, že ho nikdy neměl rád a nemá jediný důvod pro něj prolít být jedinou slzu. To byl konec našeho snažení. Věděli jsme, že jsme zde zklamali a že pro nás již není žádná šance na jeho záchranu. Jediné, co jsme teď mohli učinit, bylo uctít jeho památku. Bohové vyslali své věrné, aby pro Baldra každá družina upletla alespoň jeden smutečný věnec a sami se zatím odebrali k poradě ohledně toho, co bude dál. Věrní našich bohů se velmi snažili a záhy přinesli osm nádherných věnců, jeden krásnější než druhý. Naši bohové mezitím zjistili, že se brzy má objevit další nový bůh. Nic moc se o něm nevědělo, jen to, že by snad měl vyplnit mezeru po Baldrovi. Věštci předpověděli, že bude nosit špičaté boty, zelenošedé kalhoty, šedou tuniku, kapsu na opasku, že bude mít na krku cosi, co vzdáleně připomínalo sušenku, že bude mít náramek a jeho vlasy budou zrzavé, ba až oranžové. Nikdo z nás si to nedovedl jen tak spojit dohromady a představit si to vše najednou, a tak bohové požádali své věrné, aby zkusili ztvárnit, jak by ten nový asi mohl vypadat. Tato žádost měla ještě svůj skrytý význam. Bohové se tak snažili pozvednout pokleslého ducha svých družin. No a co si budeme povídat, tento úkol byl splněn bezchybně. Brzy se Asgardem nesl smích nad tím, jaké skvosty to naši hrdinové vytvořili. Když si bohové prohlédli všechny nově vzniklé modely, byli vcelku spokojeni a brzy je čekalo představení toho pravého nového boha. Jeho jméno mělo být Heimdal a měl být strážcem Valhally. Během celé této vřavy ale pár bohů stále přemýšlelo, kdo mohl být ten, kdo otrávil Baldra, a ať chtěli

nebo ne, rýsovalo se jedno jediné možné jméno. Loki. Thor s Vör a novým příchozím, jehož vzhled opravdu odpovídal popisu věštců, až na tu sušenku na krku, místo které mu tam visel medailon, se v noci potichu vloupali do Lokiho obydlí a jali se jej prohledávat. Nečekali však, jak velký Lokiho dům je, což je taky při prohledávání zdržovalo. Navíc se snažili pohybovat co nejvíc potichu, aby Lokiho neprobudili. No a také nevěděli, co přesně hledají, a o to to bylo těžší. Průzkum se tak protáhl přes celou noc, ale ráno se jim povedlo najít to, co hledali, ale v co doufali, že nenajdou. To a mnohem víc.

Kapitola desátá: Ragnarok, část první: U Lokiho doma

Prohledávání Lokiho příbytku zabralo podstatně více času, než mohl kdokoliv čekat. Než se bohové propracovali do poslední místnosti, bylo už ráno. Loki našťastí spal v jedné z místností, kterou již prohledali, a teď už byl notnou chvílí pryč. To, že je pryč, usuzovali podle hlasitého zaklení a následného prásknutí dveří, které už před drahnou dobou zaslechli. Když se pak pomalu vrátili zpět, zjistili, že jsou zde opravdu již sami, a tak si na pomoc při hledání přivolali i své družiny a znovu vše řádně prohledli. Když se znovu dostali k poslední místnosti, zaslechli zevnitř zvuky, jako když ze spánku oddechuje nějaké zvíře, velké zvíře. Když opatrně nahlédli dovnitř, zjistili, že to je ta místnost, kterou celou dobu hledali. Lokiho pracovna, místo, kde vymýšlel všechny své nekalosti, kde spřádal své sítě a kde kul své pikle. Na stole u protější stěny si Vör všimla jakési rostliny s bílými bobulemi. Vedle stolu pak ležel košík ne nepodoben tomu, ve kterém Idunn pečlivě střežila svá jablka. No a přes židli u stolu byl

přehozen jakýsi kus hadru, který i na dálku páchl jako Obr. Thor se už už chystal rozběhnout přes místnost, když ho zastavila něčí ruka na rameni. Když se pak podíval, komu že ruka patří, zjistil, že ho zastavil Heimdal, který mu momentálně jedním prstem ukazoval, aby byl potichu, a následně ukázal na zdánlivou hromadu kožešin uprostřed místnosti. Když se na ni Thor pozorně zahleděl, všiml si, že se lehce pohybuje nahoru a dolů, jako by dýchala. Při bližším pohledu se pak z hromady kožešin vyklubal veliký vlk. „To je Fenrir, Lokiho syn.“ zašeptal Heimdal, „Musíme teď velmi opatrně, aby se neprobudil. S ním bys měl problém i ty a tvé kladivo Thore.“ dodal ještě. Thor s tímto tvrzením sice úplně nesouhlasil, ale hádat se nehodlal. Takže se na druhou stranu místnosti pokusili dostat tak potichu, jak jen to šlo. Sebrali vše, co u pracovního stolu našli, a pomalu se vydali nazpět. Když už se chystali zavřít dveře, uslyšeli hluboké temné zavrčení. Fenrir se probudil. Naši bohové se snažili urychleně dostat ven a zároveň pobrat co nejvíce věcí, které by mohly dosvědčit Lokiho vinu. Vlk jim však v patách a už jeho samotný vzhled stačil k tomu, aby jejich věrní tuhli hrůzou tam, kde zrovna stáli. Jejich jedinou záchranou byli ostatní členové družin, které své nemohoucí museli odnést pryč, jinak by zůstali napospas Fenrirovi a jeho tesákům. Nakonec se ale všem podařilo dostat se ven včas a Thor pak zabouchl dveře doslova Fenrirovi před nosem. Když se vydychali, prohlédli si pozorně to, co našli v Lokiho pracovně. A opravdu, nebylo to jen zdání, byl to Idunnin košík i s jablky mládí! A nejen to, ze starých hadrů se vyklubal obří převlek a rostlina, ležící na stole, nebyla nic jiného než jmelí... „Ale to jste nemuseli, došel bych si pro jedno sám.“ ozval se Lokiho hlas kdesi zpoza jejich ramen. Když se ohlédlí, uviděli, jak tam Loki stojí opírajíc se o zárubeň dveří. „Ale i tak děkuji.“ dodal ještě a s výsměšným úšklebkem si sebral jablko z přímo z Thorovy ruky, s chutí se zakousl a odkráčel pryč. Bohové se za ním chvíli zaražené dívali. „Myslíte... že to byl opravdu on?“ zeptal se po chvíli Thor, „Že by unesl Idunn, otrávil Baldra a pak ještě pro něj odmítal truchlit? Nechce se mi tomu věřit, ale jiné vysvětlení mě nenapadá.“ dodal ještě. Oba dva ostatní bohové mlčky přikývli a Vör pak řekla: „Věřit se tomu nechce, ale všechny důkazy tomu nasvědčují. Měli bychom ho chytit, než uteče a sežene si posily.“. Thor se však již dávno rozběhl za svým bratrem, ale již ho nedostihl. Loki se stihl proměnit v sokola a teď se již pomalu vzdaloval směrem ke svému druhému doupěti, které se nacházelo na hranicích s Jötunheimem, zemí Ledových obrů. „Toho už nedoženeš.“ ozval se Heimdal. „Ale můžeme se na něj alespoň připravit. Pojď, vezmi svoje šiky a procvičíme se v boji. Uvolníš se, oni se procvičí a pak se vrhneme na Lokiho. Spravedlnosti neuteče, to ti slibuji.“ pravil Heimdal. Thor souhlasil, byť ne zcela ochotně, ale přece jen nakonec souhlasil. Zbytek dne jsme tak strávili na bitevním poli, i když jen cvičném. Původní plán na protažení svalů a šlach nám nečekaně zkazilo počasí, beztak další Lokiho úskok, proto jsme se raději stáhli do naší síně hrdinů, kde jsme se v takových chvílích setkávali a pustili se alespoň do taktických příprav toho, co nás již brzy mělo čekat. To vše pod bedlivým dozorem Skuld, valkýry sudičky, která již tou dobou dobře věděla, jak to celé skončí, a tak se pouze potutelně usmívala a nenápadně se sázela s Vör.

Kapitola jedenáct: Ragnarok, část druhá: Soudný den

Hned časně zrána jsme se všichni vydali spolu s Thorem do Lokiho skrýše poblíž Jötunheima. Na svých loveckých výpravách se sem Thor již několikrát podíval, a tak dobře věděl, kam míří. Celou cestu si pro sebe bručel, že mu to mělo být od začátku jasné, vždyť Loki sice byl jeho bratr, ale pouze nevlastní. V jeho žilách tekla krev Ledových obrů, a ta se, i přes veškerou péči nevlastních rodičů, nedala zapřít. Když pak konečně dorazili před vchod do jeskyně, ve které se Loki ukrýval, čekalo je nečekané překvapení. Před slují na ně čekal šklebící se Loki. „Ale ale bratříčku, tak ty jsi přece jen dorazil? Nestačilo ti, že jsi mi musel prošmejdít dům, teď si ještě dotáhneš celou armádu na místo, o kterém jsme věděli jen my dva a které mělo být naším tajemstvím! Nepřipadáš si teď trochu provinile?“ zahulákal na Thora posměšně Loki. „Ne.“ odpověděl stroze Thor, „Nepřipadám, ale ty bys

měl. Vzhledem k tomu, co všechno si provedl. To ty jsi unesl Idunn, že? A způsobil i to, že jsme nadobro ztratili Baldra... A vsadil bych svou čest, že jsi měl prsty i ve zmizení Mjöllniru... Vzdej se, Loki, dobře víš, že nemáš šanci, ale pokud půjde dobrovolně, budeme milosrdnější.“ zavolał Thor směrem k Lokimu. „Milosrdnější, to tak, to známe! Jestli mě tak moc chcete, tak si pro mne pojdte, uvidíme, jestli projdete mým labyrintem!“ zasmál se Loki a zmizel v ústí jeskyně. Co se dalo dělat, po dobrém to nešlo, a tak se naši hrdinové vydali za Lokim do labyrintu. K Lokimu vedla jen jedna cesta a labyrint se tomu tady neříkalo jen tak pro nic za nic. Ještě se nenašel smrtelník, který by ho byl schopen projít, a i když se všichni moc snažili, jak jen to šlo, tak to jim to nebylo moc platné. Stěny jako by se měnily a vinily podle toho, jak se jim zrovna zachtělo. Navíc to nebylo bludiště, jen co se týkalo fyzických stěn, bylo zde také velké množství hádanek. Člověk například narazil na slepou cestu, kde na stěně ohnivým písmem plála otázka, a pouze po vyřčení správné odpovědi se zeď jakoby zázrakem rozplynula. Nutno připustit, že se labyrintu naši hrdinové nezalekli, a jeden či dva se dokonce dostali až k poslednímu úkolu. Nevíme, jak to dopadlo s tím druhým smrtelníkem, ale první, který sem dorazil, odpověděl špatně na zadanou otázku a rázem se ocitl zase na začátku labyrintu. Na otázku „Kdo je největší prase v Asgardu?“ odpověděl Karmar místo Gunnar, což by bylo bezpochyby správně. Thor „sviční víme, Gunnar byl velký divočák, mazlíček boha Freye. Kdežto kdo to měl být onen Karmar, jsme nevěděli nikdo. Po tomto finálním neúspěchu se Thor velmi rozzuřil a prorazil poslední stěnu svým kladivem. Když pak překračoval kusy kamenů, zjistil, že vstupuje do velkého horského údolí ohraničeného na třech stranách mohutnými štíty hor a na zbylé straně ledovým mořem. Na druhé straně údolí pod horami čekal Loki. Thor se k němu chtěl už rozběhnout, když vtom si všiml, jak se za Lokim zahýbaly mohutné staleté stromy a jak z lesa postupně vyšla úctyhodná armáda Ledových obrů v čele s Trymem, králem Ledových obrů, který chtěl získat Freyu výměnou za Mjöllnir. Thor se tentokrát rozhodl mouře počkat na zbytek armády. Když se pak všichni shromáždili, nakázal, aby si každá družina viditelně označila své štíty tak, aby je bylo v nadcházející vřavě možnost lehce rozeznat. Když bylo vše hotovo, vyzval Thor ještě jednou Lokiho ke kapitulaci. Ten ale odmítl, a tak začala bitva, jakou náš svět ještě nezažil. Nebe zrudlo plameny, kterými hořela země, a moře zčernalo ledem, když zamrzlo díky chladu a magii Ledových obrů. Nad tímto bitevním polem se rozléhalo strašlivé vytí vlka Fenrira, který se taky zapojil do boje mezi bratry a jejich armádami. V dále na moři, které ještě nestačilo zamrznout, se dokonce mihla i silueta bájného mořského hada Jörmungandra, dalšího z Lokihových dětí. Naštěstí byl led natolik pevný, že se had nebyl sto dostat blíže k pobřeží, a nemohl se tak zapojit do bitevní vřavy. Bitva trvala velmi dlouhou dobu, ale naši hrdinové nakonec postupně získávali převahu a padlých obrů přibývalo. Nakonec zůstal Loki zcela osamocen, Fenrir skončil svázaný pomocí magické stuhy, kterou vykovali trpaslíci a která jediná ho dokázala zastavit a Jörmungandr zmizel kdesi pod mořskou hladinou. Když si to Loki uvědomil a došlo mu, že se pro něj situace nevyvíjí zrovna ideálně, zahodil zbraň, zvedl ruce a prohlásil „Parlej?“. „Nech si ta zaklínadla, ty hade jeden prolhanej!“ zahromoval Thor. „Svažte mu ruce, odvedeme ho zpět do Asgardu, tam už na něj bude čekat osud,“ dodal ještě kysele a bylo na něm vidět, že by mu nejraději dopřál soud už teď a tady. Jak ale řekl, tak bylo i učiněno, a Loki byl v poutech odveden zpět do Asgardu. Zde byl postaven před soudní tribunál skládající se z jednotlivých bohů. Probíraly se zde všechny jeho prohřešky, zrady a nepřijemnosti, které všem způsobil... A že jich nebylo málo. Když už to s ním vypadalo beznadějně, postavila se na jeho stranu jeho dcera Hel, která začala vyjmenovávat to dobré, co za svůj pobyt v Asgardu udělal. Když například pomohl získat Thorovi jeho kladivo, když pro Freyu nechal zhotovit její magický plášť nebo když ze skřítků vymánil nádherné vlasy pro Sif, která nutno podotknout o ty své původní kdysi kvůli Lokimu přišla... Ale i tak bylo nutno přiznat, že počet jeho dobrých skutků taky nebyl nejmenší a že v konečném důsledku většinu z toho zlého, co způsobil, také jistým způsobem napravil. Co se nebohého Baldra týkalo, Hel jej přivedla z podsvětí s sebou a je třeba přiznat, že se tvářil spíše spokojeně než nespokojeně. Zřejmě se mu v podsvětí zalíbilo, možná se mu zalíbila i samotná Hel... anebo třeba jen jedna její půlka... nebo obě... půlky... To už ale nikdo neřešil. A tak nakonec bylo Lokimu přece jen odpuštěno. Ne sice úplně vše, ale přece jen odpuštěno. „Ať je to, jak chce, pořád jsi můj bratr! Možná nevládní, ale stále bratr,“ pronesl směrem k Lokimu Thor. „Dáme ti ještě šanci. Ale to ti povídám, opovaž se ještě jednou zkusit něco takového, jako byl ten tvůj Ragnarok a přísahám, že se se zlou potážeš! Jasně?!“ dodal ještě. „Ale no tak,

bratříčku, přece nemusí být hned tak zle, ne?“ odušil Loki, „A propos, nezahrajeme si?“ dokončil Loki a vytáhl ze své příruční brašny kalíšek s kostkami...

Epilog:

Ne že by se na Asgardu od onoho soudu něco významně změnilo. Thor dále hřmí pokaždé, když se mu něco nelíbí, Loki kuje pikle a stále se zde vedou pře a konají přenáděrné hostiny... O tom je už ale jiný příběh, a tak, přátelé, končí naše velkolepé dobrodružství, které nás dovedlo až na samotný konec světa... A ten za to nestojí, můžete mi věřit, já tam byl a vše viděl. Přisahám, že jsem vše vylíčil popravdě tak, jak se stalo, a že jsem si nic... no, skoro nic... nepříbarvil a ani nepřikrášlil, na mou čest skalda a jakože se Skalda jmenuji! Podepsán skald Skalda Posvěceno Thorem

Poděkování:

Přátelé a kamarádi, rád bych vám všem, co jste s námi jeli, poděkoval. Doufám, že jste si celé naše dobrodružství užili minimálně stejně tak, jako jsem si ho užil já a věřím, že i všichni ostatní z bohů. Věřte, že nebýt vás všech, účastníků, vedoucích (ať již oddíláků, praktikantů, sportáka, programáka či naší hlavní vedoucí), zdravotník a kuchařek, tak by ten tábor nestál ani za zlamanou grešlí! Díky našim vedoucím a praktikantům, kteří se svědomitě starali o dobro svých oddílů. Díky zdravotníkům za ošetření veškerých bolístek, ranek a klíšťat, které se staly. Díky našim skvělým kuchařkám, které plnily naše žaludky těmi nejvýběrovějšími lahůdkami a díky nimž prostě nebylo možno strádat. Díky naší skvělé hlavní vedoucí, bez jejíhož štítu a bez jejíhož vedení by se žádný tábor neuskutečnil. Díky všem, kteří fotili, máme letos rekordní počet fotek a spousta z nich je opravdu skvělá. Ano vím, že jsem po nocích nadával, když jsem je procházel a upravoval, ale to ničemu nevadí ☺. Jen tak dál! Díky naší úžasné programové vedoucí, která i když bez hlasu a s rýmou vždy dobře věděla, co se bude dít a hrát. Díky našemu sportákovi, který to vše pomáhal realizovat. A taky díky všem, kteří se nechali zneužít ve scénkách. Řekl bych, že letos opravdu stály za to! No a samozřejmě vím, že to letos bylo složitější, ale co taky letos složitější není, že? Prostě 2020, to už je diagnóza a ne jen číslo... I tak jsme to ale zvládli a já si troufám říct, že na jedničku. Doufám, že se všichni zase brzy uvidíme a třeba to už bude v lepších, méně složitých časech. A také doufám, že se všichni uvidíme nejpozději na podzim, kde jinde než v srdci Hostýnských vrchů. Neboť kdo z vás zná jiné, lepší místo, kde přes den můžete slyšet dětský smích prolutý s otázkou „Kde je Idunn?“, kde můžete potkat Lokiho, který hraje se zcela černými kartami, kde potkáte bájného vlka Fenrira, kde vám pohádku na dobrou noc přečte některá z krásných bohyní nebo samotný Hromovládc. Kde na nebi září ty nejjasnější hvězdy a kde plane ten nejžhavější oheň. Věřím, že každý z nás si v srdci z tohoto místa pravidelně odváží kousek toho nebe a kousek toho ohně a že to je právě to, co nás všechny znovu a znovu nutí vrátit se na místo činu a prožít další příběh. No, co ještě dodat... myslím, že vše již byl řečeno, a tak už jen přání... Ať se všichni brzo, šťastní a ve zdraví sejdem! Ještě jednou díky, lidi! Bez vás by to nebylo to ono... ☺

P. S.: Speciální díky vám oddíle, „Ten s tou červenou židlí“ byl skvělý oddíl a baterky jsem si četl hned, jak jsem se vrátil do civilizace. Víím, že někteří z vás už jeli naposledy, ale tak třeba se ještě potkáme i někde jinde než jen na táboře. Snažil jsem se s vámi strávit tolik času, kolik jen bylo možné, a vím, že i tak ho občas bylo málo. Ale nebojte, já na tom pracuji a příště to snad bude o něco lepší! Slibuji! ☺

Thor

Thorova cesta za dobrodružstvím

Nikdo by nečekal, že s bohy z Ásgardu můžete zažít srandu a dobrodružství zároveň. Věřím, že všichni účastníci byli nadšení, když mohli vidět všemocného Thora v celé své kráse. Lokiho, jak se zase snaží někoho obelstít nebo zabít. A další bohy, kteří se snažili Lokimu zabránit v jakýchkoli lumpárnách.

Někdy bylo opravdu obtížné pokořit všechny nástrahy a nebezpečí. Když proti vám jdou snad všichni Ledoví obři, nemáte skoro žádnou šanci přežít. Ale jestliže se dobře nachystáte, za pomoci bohů je porazíte raz dva.

Když už konečně nadejde čas poslední bitvy, zjistíte, že je to začátek něčeho nového a konec něčeho starého. Tak přeji hodně štěstí v tomto novém začátku. Ať se všem daří a nezapomínají, že všechno stojí nějak úsilí!
Vaše Eir <3 (Lenka Gabrielová)

Pozdrav z Thorovy výpravy

Zdravím,

po roce opět tábor pod vedením zkušené Petky Novotné. Tento rok to však bylo jiné. Kvůli koruně byla přísnější hygienická opatření, což obnášelo častější úklid a mnoho dalších věcí, ale s jistotou mohu říci, že jsme se s tím vypořádali na jedničku. Na tomto táboře jsem byl už 2x a pokaždé mě fascinovala jedna věc, a to, jak se všichni dokážou vypořádat s nějakou překážkou. Například počasí. I když nás překvapí, jsme schopni se s tím vyrovnat a den si užít na 100 %. Nemyslím si však, že je to zásluha jen vedoucích. Z velké části se na tom podílí také děti, které dokážou z maličkostí vytěžit maximum. A to je hlavní důvod, proč rád jezdím na tyto akce. Lidé, kteří se zde pohybují, jsou naprosto skvělí a já nikdy nemám strach, že bych se nudil nebo byl sám. Vždycky se najde někdo, s kým si dobře pokecám a je s ním sranda. Martin Pernička

Vör básní...

Takřka stovka Vikingů, co daleko má k pudingu,
s bohy severu se na dobrodružství vydala
a spoustu zážitků přitom zažila!
Nejdřív potřeba seznámit se bylo s Asgardany
a také vyzkoušet své síly i hlavy.
Co se to stalo však náhle, že po Lokim zbyla tu jen hole?
To odnesl jej orel veliký,
což v knihovně nám prozradily svitky.
A že mu to nebylo málo, také naši Idunn se mu zachtělo!
Bohové pak chřadnout všichni začali,
protože Idunnina jablíčka mládí neměli.
Vikingové však nezaháleli ani chvíli
a milou Idunn šli najít v mžiku.
A další ráno, aby toho nebylo málo,
kouzelné kladivo Thora uzmula jakási potvora!
To zachtělo se Ledových obrů králi
po svatbě s bohyní Freyou, páni!
Však bratr její Frey lest vymyslel,
kde milý Thor se do svatebních šatů oděl.
Thor několik piv na svatbě do sebe hodil,
proměněný Loki ho tam doprovodil.
Když Thor již nedočkavý byl, obroví otázku nadhodil:
Kde ukryté je kladivo Mjöllni, co za náš sňatek se vymění?
Přímo všem na očích celou dobu bylo: v krbu se do ruda ohřívalo!
Nevěsta kladivo si vyžádá - to však Ledový obr nečeká,
že bude ho záhy bolet převelice po střetnutí s kladivem jeho palice!
A tak Thor Mjöllni zpět získal a vesele si potom pískal.
A co se dělo dál na dobrodružství našem? S Baldrem naším milým bylo ámen.

Jměl jsme mu podali a tím jediným ho zabil.

Božská družina ale nového člena přivítala - nikoho jiného než samotného Heimdala.

To už se však náš čas naplnil a Ragnarok se rychle přiblížil.

Udála se bitva veliká a napínavá a Valhalla spoustu statečných přivítala.

Na závěr oslava se udála, po které naše výprava domů se vydala.

Jana Němečková :)

"Haiku" severských bohů

Thor se hněvá, kladivo se ztratilo. Loki, kde jsi?

Obr kladivo vymění jen za ruku bohyně krásy?

Už v bílých šatech nevěsta jde k oltáři. Něco nehraje?

Chlupaté nohy, hrubý hlas a kanci pryč. To bohyně je?

Obr zaslepen s hrdostí půjčuje uloupený dar!

V ruce kladivo a šat ze sebe snímá.

Ne bohyně, Thor! Tomáš Němeček

Ndjørovaø

Léto nás pomalu opouští, sice můžeme věřit ve

věčnost onoho času pohody a lenošení, můžeme se

těšit zelenými korunami stromů, můžeme stále chodit

v krátkém tričku, můžeme nedbat ranního netepla,

můžeme se ukoľébat poledním dusným horkem v kamenných ulicích velkoměst, přesto podzim přijde.

S podzimem odchází vše, co jsme získali na jaře. Nebudeme se moci těšit z květů. Zpěv ptáků utichne.

Upustí nás bezstarostnost teplých dní, již se neprojdeme bosou nohou v mokré trávě, neuvidíme

úsměvy lidí kolem nás. Jediné, co nám zbývá, budou naše vzpomínky na léto. Konec sentimentality,

bylo léto, bylo super, škola volá, hola, hola, víkend nemůže být věčný a pondělí přichází vždy, avšak i

nejdelší týden má pátek, ale pokud přijde, tak si ho užijte. Těším se na víkendovku i na vás. Bragi

Ohlasy nejen od rodičů

Anna Machálková: Zdravím Vás, paní vedoucí, jsem moc ráda, že se podařilo tábor realizovat a mnohokrát Vám i ostatním angažovaným za to děkuji. ☺

Petra a Marian Kolářovi: Moc děkujeme. Jsme moc rádi, že se Marovi u vás na táboře líbí, děkujeme, že jezdí k Vám. Marianek je nadšený z trička Thor. Na víkendovku jsme nahlášení.

Kamila Kostřicová: Kluci měli napoprvé velký zážitek, který všechny ostatní zážitky o prázdninách překonal 😊, moc za to děkuji!

Markéta

Rajnochová:

Jsem moc ráda,

že nás Adélka

Holmanová k vám

přivedla, Venda

vždy přijede

nadšená.

Vendulka se na

vaše akce vždy

moc těší. ☺

Dáša Malinová:

Krásný tábor plný

zážitků a

spokojených dětí.

